

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. B. H.**, zast. Mgr. Ing. Petrem Perglem, advokátem se sídlem Janáčkova 317, Litvínov, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zast. JUDr. Danielem Volákem, advokátem se sídlem Jiráskova 413, Litvínov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. 4013/ZPZ/2014-4, JID: 164098/2014/KUUK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 1. 2017, č. j. 15 A 93/2014 – 113,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kadaň (dále jen „správní orgán“) ze dne 5. 9. 2014, č. j. MUKK/31560/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto, že se stěžovatel dopustil přestupku dle § 64 odst. 3 písm. c) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o myslivosti“) tím, že porušil § 3 odst. 2 zákona o

myslivosti, když jako uživatel honitby Mašťov nezajistil v honitbě v období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře, který je určen v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti o uznání honitby ze dne 23. 6. 2003, č. j. ŽP-233/03/R-K (dále jen „rozhodnutí o uznání honitby“) a překročil jej u srnčí zvěře o 186 kusů. Stěžovateli byla dle § 64 odst. 4 písm. c) zákona o myslivosti uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

I. Vymezení věci

[3] Předmětem sporu je otázka, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, který má oporu v provedených důkazech a zda důkazy byly získány zákonem stanoveným způsobem.

[4] Krajský soud se věcně zabýval jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí stěžovateli oznámeno dle § 72 odst. 1 s. ř. s., tj. v projednávané věci do 3. 2. 2015, neboť napadené rozhodnutí mu bylo oznámeno dne 3. 12. 2014. K později podaným námitkám soud pro opožděnost nepřihlížel.

[5] Na zkrácení stěžovatelových práv nemělo vliv, že mu nebylo řádně doručeno oznámení o zahájení řízení ze dne 6. 9. 2013. Správní orgán na počátku řízení pochybil, když oznámení o zahájení řízení doručil Ing. L. Ř., mysliveckému hospodáři stěžovatele, aniž by měl doloženo, že Ing. Ř. je oprávněn stěžovatele v řízení zastupovat. Z § 46 odst. 1, věty první, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), vyplývá, že v řízení o uložení sankce za porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti nebylo zahájeno dnem, kdy správní orgán doručil oznámení o zahájení Ing. Ř., ale dnem, kdy bylo zahájení řízení oznámeno přímo stěžovateli.

[6] Z obsahu spisu vyplynulo, že stěžovatel byl o zahájení řízení vyrozuměn ze strany správního orgánu ústní formou při jednání konaném dne 5. 11. 2013 a vlastní písemné oznámení o zahájení řízení mu bylo předáno dne 21. 11. 2013. Nejpozději dne 21. 11. 2013 bylo řízení řádně zahájeno. Téhož dne obdržel stěžovatel poučení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dne 3. 12. 2013 byl stěžovatel usnesením správního orgánu poučen o možnosti vyjádřit se k zahájení řízení. Toto usnesení bylo později zrušeno, nicméně i tak lze konstatovat, že stěžovatel poučení obdržel. Dne 29. 1. 2014 byl usnesením správního orgánu poučen o svých procesních právech, a to včetně práva nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Další poučení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim bylo obsaženo v přípisu správního orgánu ze dne 21. 7. 2014. Stěžovatel byl opakovaně poučen o svých procesních právech. Všechna svá práva náležitě využil, neboť dne 21. 11. 2013 a dne 28. 7. 2014 nahlížel do správního spisu i za přítomnosti svého zástupce. Podáním ze dne 21. 11. 2013 se obsáhle vyjádřil k podkladům rozhodnutí včetně zahájení řízení a podáním ze dne 11. 8. 2014 se vyjádřil k obsahu správního spisu. Správní orgány se jednotlivými podáními zabývaly. Samotná skutečnost, že stěžovateli bylo zahájení řízení oznámeno nikoli v září 2013, ale až v listopadu 2013, neměla za výsledek žádné zkrácení jeho práv, neboť obdržel všechna potřebná poučení a svá práva v průběhu řízení řádně uplatňoval.

[7] Dle § 64 odst. 7 zákona o myslivosti platí, že *řízení o uložení pokuty lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy se orgán státní správy myslivosti dověděl o nesplnění nebo porušení povinnosti, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy k němu došlo.* Správní orgán se o překročení normovaného stavu srnčí zvěře v honitbě Mašťov v období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 dozvěděl z Ročního výkazu o honitbě, stavu a lovu zvěře, který mu byl předložen dne 23. 4. 2013 (dále jen „výkaz MYSL 1-01"). Správní řízení o uložení pokuty bylo řádně zahájeno v roční subjektivní lhůtě.

[8] Stěžovatelova procesní práva nebyla porušena ani tím, že v dané věci bylo vydáno množství rozhodnutí, z nichž nejméně čtyři byla vadná. Veškerá pochybení správního orgánu byla v průběhu správního řízení napravena, aniž by došlo k zasažení do stěžovatelových práv. Počet vydaných rozhodnutí byl zčásti vyvolán procesní aktivitou stěžovatele, který požádal o přerušení řízení a proti rozhodnutí, jímž mu nebylo vyhověno, se odvolal; dále uplatnil námitku podjatosti a odvolal se také proti usnesení, jímž nebyli dotčení pracovníci správního orgánu vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci; rovněž navrhl přerušení odvolacího řízení. Pět procesních rozhodnutí tedy bylo vyvoláno nutností reagovat na jeho podání. Jejich vydání bylo nezbytné a nelze je správním orgánům nijak vytýkat. Dvěma procesními usneseními (ze dne 6. 9. 2013 a ze dne 29. 1. 2014) byl stěžovatel poučován o svých procesních právech, což je zcela v souladu se správním řádem. Další dvě procesní usnesení sloužila k opravě chyb ve výše zmíněných usneseních s poučením o procesních právech stěžovatele. Existenci chyb a jejich následné opravování již lze přičíst k tíži správního orgánu, nicméně ani v souvislosti s těmito dvěma opravnými usneseními nedošlo ke zkrácení stěžovatelových práv. Posledním procesním rozhodnutím souvisejícím s těmito opravami je rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2014, jímž bylo jedno opravné usnesení zrušeno a řízení ve věci opravy bylo zastaveno. Ani tato skutečnost však nemohla stěžovatele nijak poškodit. Vyšší počet vydaných procesních rozhodnutí nezpůsobil nepřehlednost řízení a nezkrátil stěžovatele na jeho právech.

[9] Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že stěžovatel je uživatelem honitby Mašťov, což současně znamená, že je nositelem zákonné povinnosti zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem stanovené v § 3 odst. 2 zákona o myslivosti. K prokázání vytýkaného jednání (překročení normovaného stavu), musely správní orgány zjistit, jaký byl normovaný a skutečný stav srnčí zvěře v dané honitbě. Normovaný stav byl určen pravomocným rozhodnutím o uznání honitby, a to počtem 40 kusů. Skutečný stav srnčí zvěře k 31. 3. 2013 zjistily správní orgány z výkazu MYSL 1-01, který předložil správním orgánům sám stěžovatel a v němž uvedl celkový jarní stav srnčí zvěře 226 kusů a vykázal celkem 39 odstřelených kusů. Normovaný stav je dle zákona o myslivosti nejvýše přípustný jarní stav. Ke zjištění, zda stěžovatel dodržel svou zákonnou povinnost, postačilo porovnat normovaný (nejvyšší přípustný jarní) stav se skutečným (celkovým jarním) stavem uvedeným ve výkazu. Žádné další dokazování včetně ohledání honitby nebo stanovisek znalců ohledně sčítání či samotného překročení stavů zvěře dle názoru soudu nebylo nezbytné, naopak by vedlo k bezdůvodnému prodlužování správního řízení a zvyšování jeho nákladů.

[10] Provedení místního šetření či ohledání honitby by rovněž postrádalo smysl, neboť nemohlo vést ke zjištění stavu srnčí zvěře k datu 31. 3. 2013, což je koncové datum období, které bylo předmětem řízení o uložení sankce za porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti a

současně datum, ke kterému se provádí jarní sčítání zvěře. Správní řízení bylo zahájeno dne 6. 9. 2013, kdy již bylo zcela vyloučeno, že by při místním šetření mohl být zjištěn stav srnčí zvěře v honitbě zpětně ke dni 31. 3. 2013.

[11] Stěžoval, ač zpochybňoval metodiku provedeného sčítání zvěře, nebyl ze strany správních orgánů nijak omezen ve výběru metodiky zjištění stavu srnčí zvěře v jeho honitbě ke dni 31. 3. 2013. Bylo pouze na něm, jakou metodu sčítání zvěře zvolí a zda se s výsledným stavem ztotožní, vyplní jej do příslušného formuláře a potvrdí svým podpisem. To učinil, proto zpětné zpochybňování způsobu sčítání zvěře považuje soud za zcela účelové a zjišťování, zda existuje nějaká jednotná metodika, pokládá za nerozhodné. Správní orgány vycházely z vlastních tvrzení stěžovatele obsažených v příslušných výkazech, tudíž jim v tomto ohledu nelze nic vytýkat.

[12] Dle názoru krajského soudu správní orgány zjistily všechny rozhodné skutečnosti v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu a zjistily rovněž stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány spolehlivě prokázaly, že skutečný stav srnčí zvěře v honitbě Mašťov činil ke dni 31. 3. 2013 celkem 226 kusů (z toho 73 srnčat) a v období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 bylo odstřeleno jen 39 kusů srnčí zvěře (z toho 12 srnčat). Není pochyb o tom, že jarní počet kusů srnčí zvěře překračoval normovaný stav o 186 kusů, a z počtu odstřelených kusů vyplývalo, že výrazně zvýšený stav trval po celé uvedené období. Zda tím stěžovatel porušil povinnost zajišťovat chov srnčí zvěře v předepsaném rozmezí, již není otázkou skutkovou či předmětem dokazování, nýbrž otázkou právní. Soud proto shledal, že námitky zpochybňující zjištění skutkového stavu, nejsou důvodné.

[13] Soud zdůraznil, že pouze ve vztahu k důvěrným statistickým údajům platí, že mohou sloužit jen pro statistické účely. Současně neměl pochybnosti, že údaje o množství zvěře nasčítané nebo odlovené v honitbě Mašťov rozhodně nejsou osobními údaji stěžovatele, neboť na jejich základě ho nelze přímo či nepřímo identifikovat. Vlastní obsah jednotlivých statistických výkazů, ze kterých vycházely správní orgány při rozhodování o uložení sankce stěžovateli, tak nelze považovat za důvěrné statistické údaje, a proto na ně nedopadá § 2 písm. q) zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o státní statistické službě“) a jejich možné užití se neomezuje jen na statistické účely. Ze stejného důvodu nebylo vhodné aplikovat ani § 16 téhož zákona upravující mlčenlivost a ochranu důvěrných statistických údajů.

[14] Další stěžovatelem zmiňovaná ustanovení zákona o statistických službách, tj. § 2 písm. h), i) a j) hovoří o získávání individuálních údajů pro statistické účely dle tohoto zákona, nicméně již nijak neomezují následné využití získaných údajů. Žádné zákonné ustanovení nebrání tomu, aby byly údaje obsažené ve výkazech, které stěžovatel předložil správnímu orgánu, využity jako podklad pro rozhodnutí o uložení sankce dle § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti.

[15] Dle čl. 2 odst. 1 písm. e) nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 223/2009, o evropské statistice (dále jen „nařízení o evropské statistice“) se vývoj, vypracovávání a šíření evropské statistiky řídí statistickou důvěrností, kterou se rozumí *ochrana důvěrných údajů o jednotlivých statistických jednotkách, získaných přímo pro statistické účely nebo nepřímo z administrativních nebo jiných zdrojů, a to za předpokladu, že je zakázáno používat*

získané údaje pro jiné než statistické účely a jejich nedovolené zpřístupňování. Článek 3 odst. 7 až 10 téhož nařízení definují pojmy „důvěrné údaje“, „použití pro statistické účely“, „přímá identifikace“ a „nepřímá identifikace“.

[16] Údaje o množství zvěře nasčítané nebo odlovené v honitbě Mašťov rozhodně neumožňují přímou ani nepřímou identifikaci stěžovatele jako statistické jednotky, tudíž nejsou ani důvěrnými údaji ve smyslu nařízení o evropské statistice. Na tyto údaje se proto nevztahuje úprava statistické důvěrnosti v čl. 2 odst. 1 písm. e) a v kapitole V. daného nařízení.

[17] Z výkazů předložených stěžovatelem lze nepochybně zjistit stav věci, jsou k tomuto účelu vhodné. Tyto dokumenty stěžovatel předal správnímu orgánu dobrovolně, přičemž svým podpisem potvrdil jejich správnost. Stěžovatelem zmiňovaná ustanovení zákona o statistické službě a nařízení o evropské statistice nebrání využití těchto údajů v daném řízení ani nebyly získány v rozporu s právními předpisy. Stěžovatel byl o obsahu listin informován, mohl se s nimi při nahlížení do spisu seznámit, a proto nelze konstatovat, že by tyto důkazní prostředky byly provedeny v rozporu s právními předpisy. Podmínky § 51 odst. 1 správního řádu byly splněny. Na tomto závěru nemohl změnit ani stěžovatelem při ústním jednání zmíněné sdělení Ministerstva zemědělství, které údajně bylo v květnu 2015 rozesláno jednotlivým krajským úřadům a v němž byly upozorněny, že sbíraná statistická data budou výlučně sloužit pro statistické účely, a nikoli pro sankcionování uživatelů jednotlivých honiteb.

[18] Smyslem § 3 odst. 2 zákona o myslivosti je, aby uživatel honitby svým mysliveckým hospodařením trvale směřoval k dosahování určitých ze zákona přípustných početních stavů zvěře, a to především potřebnou výší a skladbou lovu zvěře. Užití slovesa „zajišťovat“ ukazuje, že se má jednat o trvalou, nikoli jednorázovou, aktivitu uživatele honitby směřující k dosažení stavů zvěře v předepsaném rozmezí. Vzhledem k tomu, že jsou normované stav nejvýše přípustnými jarními stavy, je třeba je každoročně porovnávat se zjištěným jarním stavem (dle prováděného sčítání). Citované ustanovení ukládá celoročně řádným plánováním lovu a jeho realizací cílit k tomu, aby statisticky vykazovaný jarní stav vyhovoval zákonnému požadavku udržovat počet jedinců srnčí zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem. Tuto povinnost stěžovatel nesplnil, když překročil normovaný stav zvěře o 186 kusů.

[19] Soud souhlasil se stěžovatelem, že uživatel honitby nemůže spolehlivě předvídat migraci zvěře a nemůže jí zabránit, nicméně by měl činit taková opatření, aby se migrace výrazněji neprojevila. Taková opatření nečinil, neboť významně nesplnil svůj plán lovu odsouhlasený držitelem honitby ve výši 127 kusů, když v rozhodném období odstřelil pouhých 39 kusů. Stěžovatel špatným mysliveckým plánováním a hospodařením zavinil překročení normovaných stavů srnčí zvěře, čímž porušil § 3 odst. 2 zákona o myslivosti. Úvahy stěžovatele, že i kdyby zvýšil odlov, nedošlo by v důsledku migrace zvěře k poklesu stavů na úroveň stanovenou rozhodnutím o uznání honitby, považoval soud za spekulativní a zdůraznil, že se o snížení stavu srnčí zvěře ve své honitbě stěžovatel ani nepokusil - nezrealizoval plán lovu, který byl navíc nedostatečný. Ke dni 31. 3. 2012 vykázal celkem 213 kusů srnčí zvěře, proto i kdyby naplánoval lov nejméně 173 kusů, stále by na konci období nedosáhl normovaného stavu 40 kusů, neboť při plánování je třeba

zohlednit také plánované přírůstky, které do svých statistických údajů stěžovatel nevyplnil.

[20] K odkazu na vyhlášku č. 491/2012 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti, ve znění vyhlášky č. 463/2009 Sb., ve znění účinném pro projednávanou věc, soud uvedl, že výklad § 3 odst. 2 zákona o myslivosti nevzbuzoval pochybnosti. Z kontextu užití pojmu bylo zřejmé, že se jedná o stav početní, nikoli stav zdravotní, jak namítal stěžovatel. Slovní spojení „nejvýše přípustný" pak jednoznačně znamenalo, že šlo o povolené maximum, jehož překročení již dovoleno nebylo. Tvrdil-li stěžovatel, že nebylo zřejmé, zda slovo *jarní* znamenalo kalendářní či astronomické jaro, soud připomněl, že zavedená praxe zcela logicky vychází z toho, že jarním stavem byl počet kusů zvěře zjištěný při jarním sčítání, které se zaznamenávalo k datu 31. 3. A probíhalo v termínech stanovených příslušným orgánem státní správy myslivosti. Z hlediska projednávané věci nebylo podstatné, že žádné sčítání neprobíhá přesně dne 31. 3. daného roku, neboť nejde o sčítání prováděné uvedeného dne, ale o vyčíslení stavů k tomuto datu. Platí, že porovnáním zjištěných jarních stavů (dle provedeného sčítání ke dni 31. 3.) se stavy normovanými lze dospět k závěru, zda v daném období ukončeném dne 31. 3. konkrétního roku došlo k porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti.

[21] Výkladem uvedeného ustanovení se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2009, č. j. 2 As 95/2008 – 51, kde uvedl: „[p]*ovinnost uživatele honitby zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře dle § 3 odst. 2 zákona o myslivosti není v rozporu s ústavním pořádkem.*" Poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, jímž byl zamítnut návrh na zrušení některých ustanovení zákona o myslivosti. Z něj nelze dovodit, že stěžovatel nemůže nést odpovědnost za volný pohyb (migraci) zvěře. Ústavní soud svou úvahu o volném pohybu zvěře vyslovil v souvislosti s tím, že v důsledku volného pohybu zvěře nelze ztotožnit vlastnické právo k pozemku, na němž se zvěř pohybuje, s vlastnickým právem ke zvěři. Tím však nijak nezpochybnil povinnost zachovávat rovnováhu výskytu všech druhů zvěře v mezích mezi tzv. minimálním stavem a stavem normovaným, kterou současně označil za základní zásadu chovu lovné zvěře a zařadil mezi zákonné povinnosti týkající se mysliveckého plánování.

[22] Dle názoru Ústavního soudu má myslivost a právo myslivosti sloužit k ochraně a rozvoji zvěře jako jedné ze složek životního prostředí. V tomto kontextu je třeba chápat i povinnost stanovenou v § 3 odst. 2 zákona o myslivosti. Důvodem, proč musí uživatel honitby zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem, je na jedné straně požadavek, aby nebyl daný druh zvěře ohrožen na existenci a byla zabezpečena jeho biologická reprodukce (minimální počet), a na druhé straně požadavek, aby nebyl překročen stav, který odpovídá kvalitě životního prostředí zvěře a úživnosti honitby (normovaný stav). Uvedené limity byly proto do zákona o myslivosti vtěleny za účelem ochrany zvěře a je třeba je dodržovat. Proto lze uložením pokuty postihnout nesplnění či překročení plánu, přičemž v nyní projednávané věci stěžovatel významně nesplnil svůj i tak nedostatečný plán lovu, čímž porušil § 3 odst. 2 zákona o myslivosti.

[23] Tvrdil-li stěžovatel, že příčinou vyšších stavů srnčí zvěře v honitbě Mašťov je přemnožení této zvěře v sousední vojenské honitbě Hradiště, soud zdůraznil, že již k 31. 3. 2012 stěžovatel vykázal ve své honitbě 213 kusů srnčí zvěře, tento stav nepromítl do svého mysliveckého plánování na období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013, nestanovil plánovaný přírůstek, naplánoval zcela nedostatečný odstřel 127 kusů a tento navíc nesplnil. Nemůže se vyvinit z odpovědnosti za porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti poukazem na přemnožení zvěře v sousedních honitbách, když sám zcela evidentně pochybil při plánování i realizaci plánu, tudíž nepochybně měl vinu na tom, že srnčí zvěř v jeho honitbě výrazně překročila normovaný stav.

[24] Výklad § 3 odst. 2 zákona o myslivosti byl zcela jednoznačný a stěžovatel se nemohl zbavit odpovědnosti za porušení tohoto ustanovení ani svou argumentací o domnělé nedokonalosti této úpravy, ani svými úvahami o možných změnách právní úpravy, které byly z hlediska daného řízení zcela irelevantní. Soud zdůraznil, že je stěžovatelovou povinností řídit se platnou právní úpravou a dodržovat zákonem stanovené povinnosti, ať už je subjektivně vnímal jako správné nebo nikoli. Na tom nic nemění ani skutečnost, že Ministerstvo zemědělství bylo opakovaně upozorňováno na stěžovatelem zmiňované nedostatky a rozpory v právní úpravě a dosud nevytvořilo návrh změn zákona tak, aby odpovídal jeho představě o veřejném zájmu. Rozhodující byla platná a účinná právní úprava, která jasně definovala povinnost zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem, kterou stěžovatel evidentně nesplnil, tudíž byl oprávněně potrestán.

[25] Stěžovateli nic nebránilo v tom, aby si požádal o zvýšení normovaného stavu, nicméně dokud nebylo pravomocné rozhodnutí o uznání honitby změněno či nahrazeno rozhodnutím určujícím vyšší normované stav, byl povinen původní rozhodnutí respektovat a v souladu se zákonem zajišťovat, aby jarní stav srnčí zvěře v jeho honitbě nepřekračoval 40 kusů.

[26] Soud považoval za irelevantní tvrzení stěžovatele, že § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti neumožňuje beztrestně docílit nápravy. Jednalo se o ustanovení upravující sankci za porušení povinnosti a nebyl žádný důvod, proč by sankční ustanovení mělo obsahovat možnost beztrestného docílení nápravy. Zcela bez významu z hlediska uložení sankce je i skutečnost, že orgány státní správy myslivosti, které měly povinnost dozírat na myslivecké hospodaření, neměly oprávnění uložit opatření k odstranění nedostatků. Klíčové bylo, že v případě zjištění porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti měly orgány státní správy myslivosti kompetenci dle § 64 odst. 3 písm. c) cit. zákona uložit za toto porušení sankci, čímž současně nutily uživatele honitby k nápravě.

[27] Námitky týkající se neadekvátního dopadu správního trestání na fyzické osoby jakožto uživatele honiteb, ve kterém stěžovatel spatřoval nepřiměřenou tvrdost zákona o myslivosti, neměly žádný vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Všech dopadů možného uložení sankce si stěžovatel musel být vědom již v době, kdy se rozhodl, že si pronajme honitbu jako fyzická osoba a rovněž v době, kdy špatným mysliveckým plánováním a hospodařením porušil zákon. Rozhodnutí, zda si honitbu pronajme jako fyzická osoba nebo zda si za tím účelem zřídí právnickou osobu nebo společně s dalšími založí myslivecké sdružení, záviselo výlučně na něm. Volbou pronájmu honitby jako

fyzická osoba na sebe vzal současně riziko, že v případě odebrání loveckého lístku o tuto honitbu přijde.

[28] Lze přisvědčit, že pravomocným uložením sankce dle § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti přestal být bezúhonný ve smyslu § 12 odst. 4 téhož zákona, což znamenalo, že přestal splňovat jednu z podmínek pro získání loveckého lístku, ztratil možnost být ustanoven loveckou stráží a mysliveckým hospodářem. Jakkoli může stěžovatel tyto dopady rozhodnutí subjektivně vnímat jako tvrdé, jednalo se o zákonem jednoznačně stanovená pravidla dopadající bez rozdílu na všechny fyzické osoby a mající za cíl zabránit tomu, aby osoba, která porušila své povinnost vyplývající ze zákona o myslivosti, mohla své škodlivé jednání opakovat. Vzhledem k zájmu, který zákon o myslivosti chrání a k možnosti volby, zda si osoba pronajme honitbu jako fyzická osoba, právnická osoba nebo si založí myslivecké sdružení, nepovažoval soud tato pravidla za nepřiměřeně tvrdá.

[29] Soud dodal, že stěžovatel mylně tvrdil, že v důsledku uložení sankce za porušení zákona o myslivosti přijde o zbrojní průkaz. Dle § 22 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zbraních“) nemá uložení pokuty za správní delikt dle zákona o myslivosti za následek ztrátu bezúhonnosti ve smyslu zákona o zbraních a pouhé jedno deliktní jednání nezpůsobuje ani ztrátu spolehlivosti ve smyslu § 23 téhož zákona. Stěžovatel nemůže o zbrojní průkaz přijít, aniž by se dopustil jiného protiprávního jednání.

[30] Stěžovatelem navržené důkazy (výslechy svědků, komentář, otevřený dopis Ministerstvu zemědělství, odborné analýzy) soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť je považoval za nadbytečné. Jejich případné provedení totiž nemohlo nic změnit na závěru, že stěžovatel nesprávným mysliveckým plánováním a hospodařením způsobil, že se v jeho honitbě v období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 vyskytovalo podstatně vyšší množství srnčí zvěře, než mu ukládalo pravomocné rozhodnutí o uznání honitby stanovující normované stavy zvěře pro honitbu Mašťov.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[31] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[32] Nesouhlasí se závěry napadeného rozhodnutí, že zjištěný skutkový stav byl správními orgány zjištěn spolehlivě a že provedené dokazování nebylo třeba dále doplňovat. Za klíčové byly označeny pouze důkazy předané stěžovatelem prvostupňovému správnímu orgánu. Poukazuje na to, že dle správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány a provedeny v rozporu s právními předpisy, zejména jde o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

[33] Žalovaný tvrdí, že při posouzení jednání stěžovatele aplikoval relevantní právní předpisy, přičemž zohlednil zákonnou úpravu sčítání zvěře, včetně úpravy přírůstku; rozebral pojmové znaky zákona o myslivosti týkající se sčítání zvěře; vypočetl početní stav zvěře v pronajaté honitbě a zjistil tak počet přemnožených kusů srnčí zvěře. Na základě

posouzení všech důkazů dospěl k závěru o uložení sankce. Takové posouzení je však dle stěžovatele chybné nejen věcně, ale i procesně.

[34] Okolnosti nyní projednávané věci jsou konstatovány především na str. 5 (18. řádku zdola) prvostupňového rozhodnutí: „[n]*ormované stavy se nedaří v této honitbě zajistit již několik let. Jako důvod uvádí správní orgán – je stanovení plánu lovu v* ***nedostatečné*** *výši počtu ulovených kusů srnčí zvěře ve zpracovaném plánu chovu a lovu MYSL 1, kterého užil správní orgán jako jednoho z důkazů při tomto řízení*".

[35] Stěžovatel, který je uživatelem honitby Mašťov, opakovaně, a právě v několika předchozích letech, upozorňoval na zcela zjevné nesrovnalosti v počtech kusů stabilně usazených v honitbě Mašťov, které před začátkem lovecké sezóny odejdou z honitby stěžovatele a on proto nemůže naplánovat vyšší odlov zvěře, která se na jeho pozemcích již nenachází. Správnímu orgánu je evidentně známo, že honební pozemky Mašťov sousedí s pozemky Vojenských lesů, jež obývají mnohohlavá stáda různých druhů zvěře, včetně zvěře srnčí, a to ve značné míře.

[36] Myslivecká činnost podléhá rovněž dozoru na úseku státní správy myslivosti, v rámci jehož výkonu může být uloženo opatření k nápravě zjištěných nedostatků. K tomu prvostupňový orgán uvedl, že *k přijímání opatření na úseku myslivosti jsou nominovány pouze krajské úřady*. Ty jsou však metodicky nadřazeny i obcím s rozšířenou působností a je evidentní, že zjistí-li obec s rozšířenou působností v rámci své činnosti závady, musí je řešit s nadřízeným orgánem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Mají dle daného ustanovení postupovat a dožadovat se na nadřízeném orgánu řešení. Jak již bylo naznačeno, zvěř je veřejným statkem a národním bohatstvím a starost o ni je ve veřejném zájmu.

[37] Správní orgán nijak nereagoval ani neřešil stěžovatelem avizovaný stav přemnožené (migrující) zvěře a k protiprávnímu jednání došlo s vědomím nalézacího správního orgánu. Celý postup správních orgánů a potažmo i krajského soudu porušuje právo a ústavní garanci zakotvenou v čl. 2 Ústavy a čl. 2 Listiny základních práv a svobod spočívající v omezení uplatňování státní moci jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

[38] Jádrem sporu je sčítání zvěře. Ministerstvo zemědělství či krajské úřady stanovují termíny sčítání zvěře (§ 36 odst. 1 zákona o myslivosti). Sčítání zvěře nebylo až do inkriminovaného období problémem, neboť každý subjekt sčítal zvěř tak, aby byl splněna zákon a on se nedostal do konfliktu s počty nasčítané a odlovené zvěře. Stěžovatel však opakované poctivě nasčítal zvěř vyskytující se v určený den na jeho pozemcích, a to jak zvěře domestikované, tak i migrující.

[39] V okamžiku, kdy se objevily požadavky zemědělců a vlastníků lesů na náhrady škod, započal hon na uživatele honiteb, neboť v honitbách se měla vyskytovat přemnožená zvěř. Stěžovatel od počátku zdůrazňoval, že celé správní řízení je důkazně postaveno především na procesu sčítání srnčí zvěře. On zcela odborně nasčítal a poctivě vykázal veškerou srnčí zvěř, která se ve stanovený den vyskytla na území honitby Mašťov, přičemž nemůže nijak ovlivnit to, že celý proces je zásadně zkreslen masivní migrací

mnohonásobně přemnoženou populací srnčí zvěře z obrovské státní honitby Hradiště (držitele a uživatele Vojenských lesů). Tamní zvěř není v zimě přikrmována a v důsledku nedostatku potravy migruje na zemědělské pozemky stěžovatele, proto má jasně sjednocená a ucelená metodika sčítání zvěře a její systém pro celou věc zásadní význam (viz nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06, z něhož stěžovatel cituje bod 23.)

[40] Krajský soud v rozsudku v souvislosti s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/06, uvádí: „[d]*le názoru Ústavního soudu má myslivost a právo myslivosti sloužit k ochraně a rozvoji zvěře jako jedné ze složek životního prostředí. V tomto kontextu je třeba chápat i povinnost § 3 odst. 2 zákona o myslivosti.*“ Dále vysvětluje důvody pro zajištění chovu zvěře v honitbě v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem.

[41] Stěžovatel však nemůže splnit plán lovu u srnčí zvěře, kterou v termínu určeném krajským úřadem (konec února – počátek března) poctivě nasčítá na svých pozemcích. Hladová zvěř vytahuje v zimě z lesů na jeho zemědělské pozemky osázené na podzim, tedy již za vzrostlými plodinami, a následně koncem března se vrací zpět do svého lesního teritoria, tedy ještě před termínem povoleného odlovu srnčí zvěře. Stěžovateli „zbude“ na jeho pozemcích pouze domestikovaná zvěř, která je zlomkem povinně nasčítaného stavu a on nemůže splnit plán lovu, neboť nemá co lovit.

[42] Ministerstvo zemědělství (jako ústřední orgán státní správy myslivosti v ČR) či krajské úřady by měly vypracovat jednotnou metodiku pro uživatele honiteb v rámci ČR nebo jednotlivých krajů. Pokud totiž každý uživatel honitby v rámci kraje (či ČR) sčítá zvěř jinou metodou a jiným systémem, pak není možné takto zjištěné údaje porovnávat, využívat v rámci systému mysliveckého plánování (chovu a lovu zvěře) či je využívat v rámci správních řízení.

[43] Hlavním problémem je, že správní orgány na úseku myslivosti dlouhodobě používají při řešení řady případů či v metodických pokynech jako zásadní argumenty i zcela irelevantní odborné výrazy, které nejsou nikde specifikovány.

[44] V § 3 odst. 2 zákona o myslivosti je stanovena povinnost zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře. Aby držitel honitby mohl zákonnou povinnost v ustanovení uvedenou splnit, musí mu být jasné, co přesně má dodržovat, tzn. Co se skrývá pod pojmem „normovaný stav“.

[45] Dále je v § 3 odst. 2 zákona o myslivosti taktéž uvedeno, že *normovaný stav je nejvýše přípustný jarní stav, který odpovídá kvalitě životního prostředí zvěře a úživnosti honitby.* Zákon používá pojem „normovaný stav“, za jehož nedodržení má být udělena pokuta. Zároveň však nikde nespecifikuje, co přesně znamená „nejvýše přípustný jarní stav“. Pokud není nikde specifikován, jedná se o vágní pojem. Pokud by pod tímto pojmem zákonodárce zamýšlel „početní stav zvěře“, pak by to jistě bylo v zákonné specifikaci uvedeno, např. „nejvýše přípustný jarní početní stav populace daného druhu zvěře“. To ale zákon neuvádí. Správní orgány navíc užívají několik různých (a nikde nevyjasněných) pojmů, a to: „normovaný stav“; „nejvýše přípustný jarní stav“; „jarní normovaný kmenový stav k 31. 3. (sčítaný)“; „sčítání zvěře“.

[46] Žalovaný se k tomuto neřešenému stavu vyjádřil neurčitě, když uvedl, že: *samotná metodika sčítání při tom není pro porušení shoda uvedené povinnosti klíčová, avšak žalovaný (správní orgán) má za to, že sčítání zvěře je notorietou, kterou není třeba nijak prokazovat či dokládat.*"

[47] Správní orgány zcela prokazatelně neplnily své zákonné povinnosti plynoucí z § 61 zákona o myslivosti.

[48] V nyní projednávaném případě jde především o jasnou metodickou odpověď správního orgánu na zcela zásadní otázku: „Má uživatel honitby (resp. všichni uživatelé honiteb v daném regionu) sčítat, připočítávat, identifikovat a následně vykazovat zvěř, která do jejich honitby před stanovenými termíny sčítání masivně migruje za potravou ze sousední velké státní lesní honitby?"

[49] Správní orgán vyměřil stěžovateli pokutu, jejíž výše se nemusí jevit jako nepřiměřená. Problém vyvstává až v následcích takto udělené pokuty. Pokud je uživatelem honitby právnická osoba či sdružení osob, v rámci správního řízení dostane pokutu, zaplatí několik tisíc korun a celá záležitost pro něj prakticky končí. Pokud je uživatelem honitby fyzická osoba, udělením pokuty všechno teprve začíná. Nejprve přijde uživatel honitby o lovecký lístek (neboť spáchal přestupek na úseku myslivosti); pokud přijde o lovecký lístek, automaticky dle zákona končí jeho nájemní smlouva na pronajatou honitbu, do jejíhož získání a následného provozu investoval několik let svého života, nemalou námahu a značné náklady, které mohou dosahovat i několika milionů korun, neboť užívání každé honitby vyžaduje zajištění techniky a mechanizace (traktory, sekačky, pluhy, valníky, pily atd.), výstavbu mysliveckých staveb a zařízení, vybudování chladicích boxů, nákupy zbraní a dalších pomůcek, dlouhodobé zabezpečení zdrojů krmiv, zajištění kvalifikovaných myslivců i loveckých psů aj. Navíc nemůže vykonávat ani funkci myslivecké stráže. Jde o zcela zjevnou diskriminaci, neboť právní předpis trestá stejné jednání nesouměrnými tresty.

[50] Odkazuje na blíže neurčené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010, ze kterého cituje část o tom, že právo na přístup k soudu je jednou ze základních složek práva na spravedlivý proces, garantovaného jak mezinárodními smlouvami, tak i vnitrostátním ústavním právem. Na ústavní úrovni má pro správní soudnictví klíčový význam čl. 36 odst. 2 Listiny, ze kterého beze vší pochybnosti právo na přístup k soudu vyplývá. Pravomoc správních soudů je dle tohoto článku založena na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by je ze soudního přezkumu výslovně vyloučil zákon (u rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod však žádná zákonná kompetenční výluka možná není). Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu je tedy jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou, na který dopadá i příkaz ústavodárce obsažený v čl. 4 odst. 4 Listiny. Z ústavních interpretačních pravidel zároveň plyne, že v pochybnostech o tom, zda stěžovateli svědčí právo na přístup k soudu či nikoli, je nezbytné přiklonit se k výkladu svědčícímu ve prospěch výkonu tohoto práva.

[51] Došlo k diskriminaci stěžovatele tím, že krajský soud nezrušil rozhodnutí žalovaného. V současném právním řádu nelze spekulovat o tom, zda bude zákon obcházen či nerespektován účelovým rozhodnutím, jímž se předjímá možnost úniku následkům sankce za případné porušení zákona (nájem honitby právnickou osobou). Krajský soud připouští jednání, které je v rozporu s dobrými mravy. Pokud zákonná úprava nepamatuje na potřebu vydat nové rozhodnutí při změně okolností (*clausula rebus sic stantibus*), nelze takový nedostatek obejít výkladem práva. V souvislosti s diskriminací odkazuje stěžovatel na komentář a usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133.

[52] Krajský soud se nesprávně ztotožnil se závěry správních orgánů ohledně možného použití statistického formuláře jako podkladu pro správní trestání. Celá oblast statistického zjišťování je systematicky a komplexně upravena zákonem o státní statistické službě. V rámci celého systému statistického zjišťování v gesci Českého statistického úřadu existují resortní statistické výkazy, u kterých systém statistického zjišťování zabezpečují úředníci na různých úrovních správních orgánů. V odvětví myslivosti existuje statistický výkaz MYSL 1-01. Tento statistický výkaz jsou povinni vyplňovat a předkládat všichni uživatelé honiteb. Tento výkaz však nemá nic společného s řadou interních mysliveckých výkazů Mysl/1 – Mysl/7, neboť pravidla a zásady jejich vyplňování, předkládání, zpracování, vykazování a archivování jsou zcela odlišná. Jsou upravena i jinými zákony.

[53] Dle zákona o státní statistické službě je systém statistického zjišťování i v myslivosti postaven na základní zpravodajské jednotce, kterou je každý uživatel honitby v ČR. Každá základní zpravodajská jednotka obdrží od správních orgánů na úrovni obcí s rozšířenou působností oficiální statistický výkaz MYSL 1-01. Dle § 2 písm. j) zákona o státní statistické službě je povinen zcela objektivně a pravdivě vyplnit celý výkaz a ve stanoveném termínu jej zaslat na příslušný úřad. Úřady mají povinnost statistické výkazy MYSL 1-01 shromažďovat a předávat příslušnému krajskému úřadu.

[54] Cituje § 2 písm. h), i), q) zákona o státní statistické službě a vyvozuje z nich, že je nepochybné, že městské úřady obcí s rozšířenou působností jsou ze zákona povinny zabezpečit zákonem stanovenou ochranu „důvěrných statistických údajů“ tak, aby tyto údaje v souladu se zákonem sloužily jen pro statistické účely. V § 16 odst. 1 citovaného zákona je pak stanovena povinnost mlčenlivosti a ochrana důvěrných statistických údajů.

[55] Stěžovatel od počátku správního řízení tvrdí, že vykazované statistické údaje mají dle zákona zcela jednoznačně sloužit pouze pro statistické účely, což znamená, že rozhodně nemohou být použity pro účely správních řízení o udělení sankcí. Na to mají správní orgány jiné interní myslivecké tiskopisy.

[56] Krajský soud v rámci koncentrace řízení odmítl provést stěžovatelem navržené důkazy, neboť byly zaslány po lhůtě pro doplnění žaloby. Z hlediska formálního je vše správně, neboť jde o novum, ale z hlediska zjištění relevantních důkazů pro řízení nebylo v možnostech stěžovatele ani jeho zástupce sehnat v předepsané lhůtě odborná stanoviska zaslaná soudu. Stěžovatel je přesvědčen, že takovou aplikací právního předpisu mu bylo odebráno právo na spravedlivý proces, zejména tím, že se v této věci angažoval i vůči orgánům státní moci po celé období správního řízení.

[57] Domáhání se výkladu k možnému použití statistického výkazu MYSL 1-01 ke správnímu trestání vedlo k jednání mezi Českým statistickým úřadem a Ministerstvem zemědělství, jehož výsledkem byl dopis vedoucího odboru Ministerstva zemědělství adresovaný krajským úřadům v květnu 2015. Upozorňuje v něm na nemožnost používání údajů ze statistického výkazu MYSL 1-01 pro účely správního trestání. Jde o novum ve věci, které mělo být krajským soudem jako důkaz připuštěno. Stěžovatel žádá Nejvyšší správní soud o zajištění tohoto důkazu, neboť jde o interní dokumentaci Ministerstva zemědělství a příslušných krajských úřadů, kterou stěžovatel ani při největší snaze nezískal a krajský soud tento důkaz zamítl usnesením. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 – 62, v němž je takové nepřipuštění důkazu, byť navrženého po lhůtě, neboť v době podání žaloby fakticky neexistoval, porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

[58] Stěžovatel od počátku namítá, že správní orgán porušil zákon tím, že použil statistický výkaz MYSL 1-01 a v něm uvedené údaje. Důkaz, který je získán v rozporu se zákonem, není možné ve správním řízení použít.

[59] Odkazuje i na průběh správního řízení, který byl od samého počátku zatížen opakovanými vadnými rozhodnutími správního orgánu prvního stupně, což konstatoval i krajský soud.

[60] Má za to, že použití statistického výkazu MYSL 1-01 spolu s vadami činí rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným.

[61] Navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení tomuto soudu k dalšímu řízení.

[62] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[63] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[64] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu použití výkazu MYSL 1-01 a procesním vadám. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost

nemůže být způsobena procesními vadami ani případným použitím nezákonného důkazního prostředku.

[65] Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je vyčerpávajícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, jakož se i dostatečně vypořádal s námitkami stěžovatele.

[66] Následně se soud zabýval procesními vadami, kterými byl průběh řízení zatížen.

[67] V průběhu správního řízení bylo vydáno větší množství rozhodnutí, a to buď jako reakce na podání stěžovatele; poučení o procesních právech stěžovatele anebo šlo o opravná usnesení. Jak již konstatoval krajský soud, je zcela nepochybné, že během řízení se správní orgány dopustily několika pochybení. Ze správního spisu soud ověřil, že všechny vady však byly v jeho průběhu zhojeny a v jejich důsledku nedošlo ke zkrácení stěžovatelových práv. Namítané vady proto neměly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[68] Poté se soud zaměřil na zjištěný skutkový stav a provedené dokazování.

[69] Mezi účastníky je nesporné, že stěžovatel je uživatelem honitby Mašťov. Ze spisu vyplynulo, že rozhodnutím správního orgánu ze dne 23. 6. 2003, sp. zn. ŽP-233/03/R-K, byla honitba Mašťov uznána na daných honebních pozemcích, o celkové výměře (po zaokrouhlení) 1 926 ha. Honitba byla zařazena do II. jakostní třídy a byly jí určeny minimální a normované stavy jednotlivých druhů zvěře, přičemž u srnce obecného byl minimální stav stanoven na 20 kusů a normovaný stav na 40 kusů. Z toho 14 kusů samčí zvěře (6 u první věkové kategorie, 3 u druhé a 5 u třetí); 14 kusů samičí zvěře a 7 kusů mladé zvěře. Koeficient přírůstku byl určen na 0,6.

[70] Z Ročního výkazu o honitbě, stavu a lovu zvěře od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 (MYSL-1-01) vyplynulo, že v honitbě Mašťov bylo k 31. 3. 2013 celkem 226 kusů srnčí zvěře. Plán lovu zvěře byl dle téhož výkazu zpracován na 127 kusů, skutečný lov zvěře (odstřel) za dané období činil 39 kusů srnčí zvěře. Výkaz MYSL-1-01 byl vlastnoručně podepsán stěžovatelem i mysliveckým hospodářem, Ing. Ř., a doručen správnímu orgánu dne 23. 4. 2013.

[71] Dle § 3 odst. 2 zákona o myslivosti je *držitel honitby a v případě jejího pronájmu nájemce honitby (dále jen "uživatel honitby") je povinen zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře, které jsou určeny v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti o uznání honitby. Minimálním stavem zvěře je stav, při kterém není druh ohrožen na existenci a jeho populační hustota zabezpečuje biologickou reprodukci druhu. Normovaným stavem je nejvýše přípustný jarní stav, který odpovídá kvalitě životního prostředí zvěře a úživnosti honitby; uvádí v rámci jakostní třídy honitby i požadovaný poměr pohlaví a věkovou skladbu zvěře a koeficient očekávané produkce.*

[72] Porovnáním kusů zvěře uváděných ve výkazu MYSL 1-01 a normovaného stavu uvedeného v rozhodnutí o uznání honitby dospěl správní orgán k závěru, že se stěžovatel

překročil normovaný, tj. nejvýše přípustný jarní stav zvěře v honitbě v daném roce, čímž se dopustil přestupku dle § 64 odst. 3 odst. c) zákona o myslivosti.

[73] Pojem „normovaný stav zvěře“ je definován přímo v § 3 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. jako nejvýše přípustný jarní stav, který odpovídá kvalitě životního prostředí zvěře a úživnosti honitby. Stejná definice normovaného stavu zvěře se nachází i v rozhodnutí o uznání honitby Mašťov, ve kterém je uveden i přesný počet kusů jednotlivých druhů zvěře, které musí být zachovány. Pojem „jarní stav“ sice není v zákoně o myslivosti definován, ale vzhledem k tomu, že ve všech výkazech (MYSL 1-01, MYSL 1 a MYSL 7) se uvádí stav k 31. 3. daného roku, je zřejmé, že se jarním stavem myslí stav k 31. 3. daného roku. Rovněž komentář k zákonu o myslivosti uvádí, že se jedná o stav na počátku lovecké sezony, což je logické vzhledem ke kolísání stavů v jejím průběhu z důvodu odlovu zvěře, přírůstku zvěře aj. (srov. PETR, Bohuslav a kol. *Zákon o myslivosti. Komentář.* Praha:Wolters Kluwer, 2015, s. 19-27).

[74] Definice normovaného stavu uvedená v § 3 odst. 2 zákona o myslivosti nevzbuzuje žádné nejasnosti ohledně jejího výkladu či určitosti. Stejně tak ani žádné další pojmy, které stěžovatel namítal. Pojem „sčítání zvěře“ je jednoznačně srozumitelný. Pojem „jarní normovaný kmenový stav k 31. 3. (sčítaný)“, jehož významu stěžovatel nerozumí, nebyl správním orgánem použit. Stěžovatel ho zaměnil za pojem „jarní kmenový stav zvěře k 31. 3. (sčítaný)“, který je uveden ve výkazu MYSL 1-01. Kmenový stav je skutečný stav zvěře zjištěný sčítáním, což vyplývá např. z výkazu MYSL 1, který musí uživatel honitby každoročně vyplňovat (viz § 36 odst. 2 zákona o myslivosti).

[75] K obecné námitce stěžovatele, že správní orgány dlouhodobě používají při řešení případů či v metodických pokynech odborné výrazy, které nejsou nikde specifikovány, soud uvádí, že žádné zmíněné nejasnosti ohledně užívání nejasných odborných výrazů nezjistil.

[76] Uživatel honitby má za hospodaření v honitbě objektivní odpovědnost, rozhodný je proto výsledek (počty zvěře v honitbě), nikoli konkrétní zavinění či zanedbání. Stěžovatel se nemůže vyvinit z daného přestupku námitkou, že by krajské úřady či ministerstvo zemědělství mělo vypracovat jednotnou metodiku pro uživatele honiteb v rámci ČR. Zákon o myslivosti definuje povinnosti, které musí uživatel honitby dodržovat. Otázky týkající se úpravy jednotné metodiky *de lege ferenda* mají směřovat k orgánům státní správy myslivosti, nikoli k Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud při soudním přezkumu vychází z platného a účinného práva.

[77] Soud souhlasí s tvrzením žalovaného (které uvedl ve vyjádření k žalobě), že metodika sčítání zvěře není pro porušení povinnosti v nyní řešeném případě klíčová, neboť správní orgány nevytýkaly stěžovateli metodu sčítání zvěře, ale počet kusů zvěře, které danou metodou napočítal. Námitka stěžovatele, že se žalovaný vyjádřil k dané věci neurčitě, je nedůvodná.

[78] Dle stěžovatele správní orgány neplnily své povinnosti dle § 61 zákona o myslivosti. Dle § 61 odst. 2 cit. zákona *kraje a obecní úřady obcí s rozšířenou působností dozírají na dodržování tohoto zákona a předpisů vydaných k jeho provedení. Soustavně dozírají, zda jsou*

dodržována jimi vydaná rozhodnutí, zda uživatelé honiteb myslivecky hospodaří v souladu s tímto zákonem, provádějí ochranu myslivosti a dodržují zásady chovu zvěře. Stěžovatel byl správním orgánem uznán vinným ze spáchání přestupku za nedodržování povinností stanovené mu zákonem o myslivosti. Jako důkazní prostředek bylo použito rozhodnutí o uznání honitby vydané správním orgánem. Je evidentní, že správní orgány své povinnosti stanovené v § 61 zákona o myslivosti plnily, neboť jejich výsledkem je i stěžovateli udělená sankce.

[79] Stěžovateli byla dána možnost, jak se bránit proti sčítání zvěře v případě nesouhlasu s nasčítaným počtem, a to dle § 36 odst. 1 zákona o myslivosti. V něm je uvedeno: *držitel honitby a držitelé sousedních honiteb mají právo účastnit se svým zástupcem sčítání a vyjádřit se orgánu státní správy myslivosti k jeho výsledkům. Pokud některý držitel honitby nesouhlasí s výsledkem provedeného sčítání a oznámí to písemně orgánu státní správy myslivosti nejpozději do 1 týdne ode dne provedeného sčítání, nařídí tento orgán nové konečné sčítání.*

[80] Nejvyšší správní soud nepopírá, že v honitbě může v době sčítání docházet k dočasným změnám ve stavu zvěře v důsledku její migrace. I tuto skutečnost bylo však možné ve výkazu MYSL 1 zohlednit, neboť v řádku F daného výkazu se uvádí sčítaný stav zvěře k 31. 1. daného roku a v řádku G upravený stav zvěře. Plán chovu a lovu se pak sestavuje z tohoto upraveného stavu, pokud jsou řádky rozdílné. Rozdíl mezi řádkem F a G může uživatel honitby správnímu orgánu následně vysvětlit a odůvodnit. Stěžovatel však žádným z uvedených způsobů nepostupoval.

[81] Odpověď na otázku stěžovatele, zda má být sčítána i zvěř, která masivně migruje za potravou do sousední honitby, je uvedena v § 36 odst. 1 zákona o myslivosti. Podle něj je *uživatel honitby povinen každoročně provést v termínu stanoveném orgánem státní správy myslivosti sčítání zvěře v honitbě a do 5 dnů výsledek písemně oznámit příslušnému orgánu státní správy myslivosti.* Dle § 64 odst. 3 písm. a) zákona o myslivosti se uživatel honitby dopustí přestupku tím, že nesplní nebo poruší některou z povinností stanovenou v § 36 odst. 1 cit. zákona anebo uvede nepravdivé údaje o honitbě a zvěři v ní. Pokud by stěžovatel neuvedl do výkazu pravdivé údaje o nasčítaných kusech zvěře, dopustil by se přestupku dle tohoto zákona.

[82] Jako účelovou vyhodnotil soud námitku, že zvěř ze sousední honitby masivně migruje na stěžovatelovu honitbu v zimních měsících (tj. v době sčítání zvěře) a poté se opět stěhuje zpátky, do své původní honitby, a proto stěžovatel nemůže splnit plán lovu.

[83] Stěžovatel měl dle výkazu MYSL 1 odsouhlasený plán lovu na rok 2013 celkem na 127 kusů srnčí zvěře (43 srnců, 46 srn a 38 srnčat). Z výkazu MYSL 1-01 plyne, že za rok 2013 ulovil celkem 39 kusů srnčí zvěře. Dle § 1 písm. o) vyhlášky č. 245/2002 Sb., Ministerstva zemědělství o době lovu jednotlivých druhů zvěře a o bližších podmínkách provádění lovu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška o době lovu“), se *doba lovu stanoví pro uvedené druhy zvěře takto: srnec obecný - srnec od 16. května do 30. září, srna a srnče od 1. září do 31. prosince.* Z měsíčního hlášení o plnění plánu lovu (odstřelu) v roce 2012 plyne, že stěžovatel lovil v určených měsících roku 2012 v souladu s ustanovením vyhlášky. Pokud byl schopen od května 2012 do prosince 2012 ulovit ve své honitbě celkem 39 kusů srnčí zvěře (bez ohledu na pohlaví), a přisvědčili bychom verzi, že

všechny srnky nad normovaný počet, které uvedl do výkazu MYSL 1-01 jsou ze sousední honitby, zůstal by stěžovateli v honitbě pouze jeden kus srnčí zvěře (v závislosti na koeficientu přírůstku maximálně dva). Takto vysokým odlovem by porušil zásadu chovu o minimálním stavu zvěře v honitbě dle § 3 odst. 2 zákona o myslivosti a spáchal by přestupek dle § 64 odst. 3 písm. c) cit. zákona. Tato varianta se však nejeví jako pravděpodobná.

[84] Druhou variantou, při počtu 39 kusů ulovené srnčí zvěře za květen až prosinec 2012, je ta, že stěžovatel lovil zvěř, která se v honitbě vyskytovala, a dle jeho slov nemohlo jít o zvěř ze sousední honitby, neboť ta k němu měla přicházet pouze v zimě, konkrétně v době sčítání jarního stavu zvěře. Pokud se nejednalo o zvěř ze sousední honitby, muselo jít tedy o zvěř z jeho honitby a z jejího počtu vycházel při sestavování výkazu MYSL 1. Z uvedeného je tedy zřejmé, že § 3 odst. 2 zákona o myslivosti byl stěžovatelem porušen.

[85] Stěžovatel namítal, že došlo k přemnožení srnčí zvěře v sousední honitbě Vojenských lesů. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že v dané době bylo Ministerstvem zemědělství postupováno proti uživatelům honiteb Vojenských lesů za obdobné porušení zákona jako v nyní projednávané věci a uživatelé byly vysoce pokutovány. Soud však připomíná, že tato skutečnost má pouze informativní charakter bez vlivu na projednávanou věc, neboť se týká jiného řízení, které není předmětem soudního přezkumu v projednávané věci.

[86] Se stěžovatelem lze souhlasit, že myslivecká činnost podléhá dozoru na úseku státní správy myslivosti. Orgány a jejich působnost je vymezena v § 57 až § 60a zákona o myslivosti. Je rovněž pravda, že o uložení opatření k odstranění nedostatků zjištěných při provádění dozoru rozhoduje krajský úřad v přenesené působnosti (§ 59 odst. 1 písm. f) zákona o myslivosti). Dle § 61 odst. 2 cit. zákona má obecní úřad obce s rozšířenou působností působnost vykonávat dozor nad dodržováním rozhodnutí, které vydal.

[87] V projednávané věci vydal rozhodnutí o uznání honitby správní orgán (Městský úřad Kadaň), dozoroval plnění zákonem stanovených povinností v honitbě a v souladu s § 64a zákona o myslivosti následně uložil stěžovateli pokutu za spáchaný přestupek. Pouze ve vztahu k § 61 odst. 3 cit. zákona je působnost vyčleněna krajským úřadům a Ministerstvu zemědělství, které jsou oprávněny ukládat opatření k odstranění nedostatků zjištěných při provádění dozoru (§ 58 odst. 1 písm. d) a § 59 odst. 1 písm. f) zákona o myslivosti), což však není pro projednávanou věc relevantní. Působnost jednotlivých orgánů ve vztahu k přestupkům podle zákona o myslivosti je upravena tímto zákonem a vzhledem k subsidiaritě správního řádu k zákonu o myslivosti, se správní řád na nyní projednávanou věc neaplikuje. Tvrzení, že zvěř je veřejným statkem a národním bohatstvím je ve vztahu k zákonem vymezené působnosti příslušných orgánů bez jakékoliv souvislosti.

[88] Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že správní orgán nijak neřešil jím avizovaný stav přemnožené zvěře v jeho honitbě. Dle prvostupňového rozhodnutí zahájil správní orgán na žádost stěžovatele již dvě řízení ve věci žádosti o povolení lovu spárkaté zvěře dle § 39 a § 45 zákona o myslivosti. Stěžovatel se ke svolaným ústním jednáním ani v jenom

případě nedostavil. Postupem správních orgánů ani krajského soudu nedošlo k porušení čl. 2 Ústavy ani čl. 2 Listiny.

[89] Uživatel honitby má povinnost uvádět pravdivé údaje o honitbě a zvěři v ní, jinak se dopustí přestupku dle § 64 odst. 3 písm. a) zákona o myslivosti. Pokud stěžovatel argumentuje tím, že tak činil, nejde mu v tomto ohledu nic vytknout. Správním orgánem mu nebyla uložena pokuta za přestupek dle § 64 odst. 3 písm. a) zákona o myslivosti, ale za přestupek dle § 64 odst. 3 písm. c) cit. zákona. Pokud správní orgány projednávají přestupky uvedené v zákoně o myslivosti a ukládají za ně pokuty, nejde tento postup považovat za „hon na uživatele honiteb". Navíc je logické, že pokud je projednáván přestupek spočívající v překročení normovaného stavu zvěře v honitbě, bude řízení postaveno především na zjištění daného počtu zvěře v honitbě.

[90] Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/06, na který stěžovatel odkazuje, se týkal částečného odmítnutí a částečného zamítnutí návrhu na zrušení § 26 odst. 3 a odst. 4 zákona o myslivosti. Daná ustanovení se týkají zániku členství v honebním společenství, resp. jeho ukončení. Ústavní soud v něm však také citoval z odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/04, že podstatou zákona o myslivosti je ochrana zvěře, jakož i ochrana myslivosti jako národního kulturního dědictví. Myslivost je činnost sloužící k realizaci ústavně zakotveného úkolu státu, které nelze nemít za plnění úkolu v obecném, či dokonce ve veřejném zájmu. Vyslovil zde základní zásadu a to, že realizace myslivosti a práva myslivosti je v obecné rovině legitimním omezením vlastnického práva. Odkaz na tento nález je tak ve vztahu k namítanému sčítání zvěře a vlivu její zimní migrace, zcela nepřiléhavý.

[91] Soud souhlasí se stěžovatelem, že právo na přístup k soudu je jedním ze základních komponentů práva na spravedlivý proces. O tom, že v daném případě bylo právo na přístup k soudu dodrženo, svědčí, že nyní projednávaná věc byla podrobena věcnému soudnímu přezkumu již krajským soudem a nyní je věcně posuzována na základě stěžovatelem podané kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem.

[92] K námítané likvidační povaze pokuty soud uvádí, že prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, přičemž je řádně odůvodněno, k jakým okolnostem správní orgán při jejím stanovování přihlížel a proč je udělená pokuta na spodní hranici (dle § 64 odst. 4 písm. c) zákona o myslivosti lze za přestupek uložit pokutu do 200 000 Kč). Uděleno pokutu nelze hodnotit jako nepřiměřenou. Další dopady rozhodnutí o uložení pokuty (např. odebrání loveckého lístku, ukončení nájemní smlouvy a jiné) nejsou předmětem přezkumu v projednávané věci.

[93] Bylo pouze na rozhodnutí stěžovatele, zda si honitbu pronajme jako fyzická či právnická osoba, či jako člen honebního společenstva. Stěžovatel má pravdu v tom, že pravomocným uložením sankce dle § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti přestává být bezúhonným ve smyslu § 12 odst. 4 téhož zákona, což znamená, že přestává splňovat jednu z podmínek pro získání loveckého lístku dle § 47 odst. 3 písm. d) zákona o myslivosti, čímž přestává současně splňovat podmínku pro pronájem honitby dle § 32 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Zároveň ztrácí možnost být ustanoven mysliveckým hospodářem dle § 35

odst. 1 písm. c) a písm. e) cit. zákona i mysliveckou stráží dle § 12 odst. 3 písm. c) a písm. h) zákona o myslivosti. Nelze však hovořit o zjevné diskriminaci, neboť uvedená zákonná ustanovení jsou platná pro všechny fyzické osoby, nacházející se v obdobné situaci jako stěžovatel. Námitka je navíc formulována v obecné rovině, bez uvedení konkrétních skutečností doložených důkazy, např. vydanými správními rozhodnutími v jiných řízeních, z nichž by byla patrná namítaná diskriminační praxe. V uvedených souvislostech směřuje spíše k zákonným dopadům rozhodnutí o přestupku.

[94] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 95/2008 plyne, že § 3 odst. 2 zákona o myslivosti, dle kterého je uživatel honitby povinen zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem, které byly určeny v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, jakožto i návazná sankční ustanovení zákona, jsou v souladu s ústavním pořádkem České republiky.

[95] Nad rámec soud poznamenává, že v současnosti je Nejvyšším správním soudem podaný návrh k Ústavnímu soudu na zrušení § 12 odst. 4 a odst. 5 zákona o myslivosti, vedený pod sp. zn. Pl. ÚS 8/16.

[96] K námitce likvidační pokuty soud uvádí, že prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, přičemž je řádně odůvodněno, k jakým okolnostem správní orgán při jejím stanovování přihlížel a proč je udělená pokuta na spodní hranici (dle § 64 odst. 4 písm. c) zákona o myslivosti lze za přestupek uložit pokutu do 200 000 Kč). Udělenou pokutu nelze hodnotit jako nepřiměřenou. Následky rozhodnutí o uložení pokuty (ukončení nájemní smlouvy, ztráta loveckého lístku a jiné) nejsou předmětem přezkumu v této věci.

[97] Usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 As 9/2008 nelze na daný případ aplikovat, protože stěžovateli byla uložena pokuta v celkové výši 6 000 Kč, kterou k přihlédnutím k jím tvrzeným majetkovým poměrům nelze považovat za likvidační.

[98] Namítané jednání v rozporu s dobrými mravy či obcházení mezery v zákoně ze strany krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal. Stěžovatel sám přiznává, že koncentrace řízení dle § 71 odst. 2 s. ř. s. byla krajským soudem aplikována správně, neboť se jednalo o pozdě uplatněné žalobní body. Krajský soud je vázán zákonem a není žádným způsobem oprávněn pozdě uplatněné námitky věcně projednat. Soud se s postupem krajského soudu, který odmítl provést dokazování dopisem Ministerstva zemědělství z května 2015, ztotožňuje. Žádosti stěžovatele o vyžádání tohoto důkazu nevyhověl, neboť jej považoval za nadbytečný.

[99] Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 2/2005 se od nyní projednávané věci značně odlišuje, neboť v daném řízení správní orgány svým postupem omezily stěžovatelovo právo na obhajobu tím, že v řízení zcela vyloučily důkazy svědčících v jeho prospěch. Závěr o skutkovém stavu věci učinily pouze na základě jednostranných důkazů. V nyní projednávané věci byly hlavními důkazními prostředky výkazy (na jejich základě bylo řízení o přestupku také zahájeno), ty byly sepsány i podepsány stěžovatelem, který se k jejich obsahu v rámci řízení několikrát písemně vyjádřil. K porušení práva na spravedlivý proces nedošlo.

[100] Následně se soud zabýval námitkou nesprávného použití výkazu MYSL 1-01 jako podkladu pro správní trestání.

[101] Dle § 2 písm. q) zákona o státní statistické službě mohou důvěrné statistické údaje sloužit jen pro statistické účely. Důvěrný statistický údaj je dle § 2 písm. b) cit. zákona definován jako *takový údaj, který umožňuje přímou nebo nepřímou identifikaci jednotlivé právnické osoby nebo který je osobním údaje fyzické osoby podle zvláštního zákona.*

[102] Skutečnost, že zákon o myslivosti odkazuje na zákon o státní statistické službě, který poskytuje ochranu důvěrným statistickým údajům, ještě neznamená, že informace uvedené ve výkazu MYSL 1-01 spadají pod tento pojem. Z § 38 zákona o myslivosti vyplývá, že *uživatel honitby je povinen vést záznamy o honitbě pro statistické účely a že vedení myslivecké evidence a statistiky o honitbě a mysliveckém hospodaření v ní je součástí rezortního statistického zjišťování.* Správní úřady jsou povinny mít požadované informace k dispozici bez ohledu na to, že jsou posléze poskytovány ke statistickým účelům. Slouží jednak ke kontrole práva výkonu myslivosti a k jeho řízení a zároveň ke statistickému zjišťování.

[103] Výkon práva myslivosti se sice váže k pozemkům, které tvoří honitbu, nicméně vlastníci honebních pozemků nejsou zároveň vlastníky volně žijící zvěře, která je v § 2 písm. b) zákona o myslivosti definována jako *obnovitelné přírodní bohatství představované populacemi druhů volně žijících živočichů uvedených v písmenech c) a d) zákona*. Skutečnost, že zákon o myslivosti subjektům, fakticky vykonávajícím právo myslivosti, umožňuje přivlastnit si zvěř ulovenou, odchycenou, nalezenou atd., ještě neznamená, že se jedná o oprávnění vyplývající z práva vlastnického. Toto oprávnění vyplývá z práva myslivosti. Myslivostí se dle § 2 odst. 1 cit. zákona rozumí *soubor činností prováděných v přírodě ve vztahu k volně žijící zvěři jako součástí ekosystému a spolková činnost směřující k udržení a rozvíjení mysliveckých tradic a zvyků jako součástí českého národního kulturního bohatství.* Nejedná se o soukromou a podnikatelskou činnost ve vztahu k volně žijící zvěří a ani ke zvěři ulovené, odchycené apod. Jedná se o informaci o využívání veřejného statku, přírodního bohatství. Dle počtů ulovené či volně žijící zvěře v jednolitých honitbách nelze přímo či nepřímo identifikovat uživatele honiteb a tyto údaje nejsou ani osobními údaji uživatelů honiteb.

[104] Údaje uvedené ve výkazu MYSL 1-01 nelze považovat za důvěrné statistické údaje dle § 2 písm. b) zákona o myslivosti, a proto na ně nedopadá § 2 písm. q) cit. zákona. Užití výkazu MYSL 1-01 není omezeno pouze na statistické účely.

[105] Stěžovatel předložil výkaz MYSL 1-01 správnímu orgánu dobrovolně s vlastnoručním podpisem, čímž potvrdil správnost údajů v něm uvedených. Během řízení byl o obsahu listin informován, měl možnost se s nimi znovu seznámit v rámci nahlížení do spisu a mohl se k nim také vyjádřit v rámci svých podání. Nelze proto konstatovat, že tento důkaz byl proveden nebo získán v rozporu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[106] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[107] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[108] Procesně úspěšnému žalovanému, jemuž by dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., jinak náležela náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud tuto nepřiznal, neboť dospěl k závěru, že uplatňování jeho procesních práv v souvislosti s řízením o přestupku spadá do mantinelů jeho běžné úřední činnosti, jejíž náklady by neměl nést v případě procesního neúspěchu stěžovatel (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 As 291/2016 – 40).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu